

Samråd i Folketingets Klima-, Energi- og Forsyningsudvalg d. 20. marts vedr. vægtningen mellem Nordsøaftalen og undergrundsloven over for klimaloven og Parisaftalen

---

Center i departement
Center for strategisk
kommunikation og
Ledelsesbetjening

Kontor
Kontor for tværgående politik

Dato
21. marts 2024

J nr. 2024 - 940

/ PEJEN

Ministerens svartale:

Jeg er blevet spurgt til vægtningen mellem Nordsøaftalen og undergrundsloven over for klimaloven og Parisaftalen.

Jeg synes desværre, at vi mødes om emner, som vi har diskuteret på tidligere samråd. Derfor vil udvalget igen i dag høre mig gentage tidligere pointer. Det håber jeg ikke, at I vil lægge mig til last.

Jeg vil gerne slå fast, at jeg ikke anerkender spørgers præmis om, at der skulle være et modsætningsforhold mellem klimaloven og Parisaftalen på den ene side, og Nordsøaftalen og undergrundsloven på den anden side. Det er ganske enkelt fejlagtigt. Men lad mig komme tilbage til det.

Jeg vil gerne lægge ud med at sige, at grundlaget for regeringens olie- og gaspolitik er Nordsøaftalen 2020, indgået af S, M, V, RV, DF, SF og K. Det er en bredt funderet politisk aftale, med partier fra begge sider af det politiske spektrum, som har fastlagt de fremtidige rammevilkår for investeringer i Nordsøen.

Med aftalen er der lovfæstet en slutdato for den danske olie- og gasproduktion senest i 2050.

Som jeg har oplyst ad flere omgange nu, har vi set på data fra Statistical Review of World Energy 2023, som viser, at

der på verdensplan i grove træk er mindst 55 olieproducerende lande og 55 gasproducerende lande.

Sammenholdes det med ministeriets kendskab til lande i regi af alliancen Beyond Oil and Gas, der har indført en lovfæstet slutdato som Danmark, er vi nået frem til, at kun 5 andre lande med olie eller gasproduktion har en tilsvarende slutdato. Danmark har altså taget taktstokken, når det gælder den globale dagsorden for udfasning.

Der vil være efterspørgsel efter olie og gas i mange år frem. Det vurderer IEA selv inden for energiagenturets Net Zero scenarie, hvilket jeg også tidligere har oplyst udvalget om. Danmark bidrager således med at styrke europæisk energiforsyningssikkerhed.

Olie- og gasaktiviteterne ændrer ikke på regeringens ambitiøse klimamål om 70 pct. reduktion i 2030, klimaneutralitet i 2045 og et netto CO₂-optag i 2050.

Jeg vil gerne bruge tid på at udfolde hovedelementerne i klimaloven og Parisaftalen.

Det håber jeg vil give en bedre ramme for vores diskussion bagefter, at vi alle i rummet har de faktuelle forhold på plads.

Klimaloven udgør en overordnet ramme for den danske klimaindsats. Lovens formål er, at Danmark skal reducere udledningen af drivhusgasser i 2030 med 70 pct. og senest opnå klimaneutralitet i 2050.

Loven tager ikke stilling til, hvilke virkemidler der kan eller ikke kan anvendes til at nå målet, og den tager heller ikke stilling til, hvordan bestemte virkemidler tages i brug.

Det er et politisk ansvar og en politisk beslutning at fastlægge den danske klimapolitik til at opfylde målene.

Loven indeholder en række principper, som sammen skal virke guidende, dvs. vejledende, for klimaindsatsen:

- *”Klimaudfordringerne er en global problemstilling. Derfor skal Danmark være et foregangsland i den internationale klimaindsats, som kan inspirere og påvirke resten af verden. Danmark har derudover både et historisk og moralsk ansvar for at gå forrest.*
- *Indfrielsen af Danmarks klimamål skal ske så omkostningseffektivt som muligt, under hensyntagen til både den langsigtede grønne omstilling, bæredygtig erhvervsudvikling og dansk konkurrencekraft, sunde offentlige finanser og beskæftigelse, samt at dansk erhvervsliv skal udvikles og ikke afvikles.*
- *Danmark skal vise, at der kan laves en grøn omstilling og samtidig bibeholdes et stærkt velfærdssamfund, hvor sammenhængskraften og den sociale balance sikres.*
- *De tiltag, der skal anvendes for at reducere udledningen af drivhusgasser, skal medføre reelle, indenlandske reduktioner, men samtidig skal det sikres, at danske tiltag ikke blot flytter hele drivhusgasudledningen uden for Danmarks grænser.”*

Det fremgår af lovens forarbejder, at der ikke fastsættes nærmere retningslinjer for, hvordan principperne skal vægtes i forhold til hinanden og de opstillede klimamål, men at det vil bero på en konkret vurdering.

Klimaloven udgør en overordnet ramme for den danske klimaindsats og er – ligesom undergrundsloven og anden lovgivning, der befinder sig på samme retlige trinfølge – vedtaget af Folketinget i overensstemmelse med den procedure, som er fastsat i Grundloven.

For så vidt angår Parisaftalen, vil jeg først og fremmest slå fast, at regeringen naturligvis støtter fuldt op om aftalen og dens målsætninger. I forhold til prioriteterne i de internationale klimaforhandlinger, må jeg i udgangspunktet henvise til ministeren for udviklingssamarbejde og global klimapolitik. Jeg kan dog sige, at på samme måde som klimaloven, sætter Parisaftalen udelukkende overordnede målsætninger – på et globalt plan. Herunder at man vil stræbe efter at holde de globale temperaturstigninger til 1,5 grader i forhold til det præ-industrielle niveau.

Det er op til de enkelte lande at bestemme hvor meget, og hvordan, de vil bidrage hertil gennem de såkaldte Nationally Determined Contributions eller NDC'er. Danmark er en del af EU's NDC.

Som det fremgår af Klimaloven har Danmark på linje med andre vestlige lande et historisk og moralsk ansvar for at gå forrest. Det harmonerer også med Parisaftalens princip om et fælles, men differentieret ansvar. Derfor har vi sat ambitiøse nationale reduktionsmål, ligesom vi presser på for ambitiøse målsætninger i EU, inklusiv i de fælles NDC'er.

EU er gået forrest med en ambitiøs NDC-målsætning på mindst 55% reduktion af drivhusgasudledningerne i 2030 i forhold til niveauet i 1990.

Parisaftalen siger ikke noget om konkrete virkemidler for at opnå den fælles, globale temperatur-målsætning.

Lad mig så sætte nogle ord på sagsbehandlingen.

Til at starte med vil jeg understrege, at undergrundsloven er vedtaget af Folketinget i overensstemmelse med den procedure, som er fastlagt i Grundloven.

Det er lovgivning, som er vedtaget demokratisk af et bredt flertal i Folketinget.

Energistyrelsens faglige vurdering af ansøgningen om udbygning af Hejre-feltet inden for eksisterende eneretstilladelse sker på grundlag af de saglige hensyn, der findes i lovgivningen.

Den politiske vurdering af, om den danske stat ville tildele en eneretstilladelse til Hejre-feltet blev taget, da tilladelsen blev tildelt i 1998.

Selskaber der er i besiddelse af en eneretstilladelse til efterforskning og indvinding af kulbrinter efter undergrundsloven har en ret, dvs. et retligt krav på at kunne få godkendt deres ansøgninger om at udbygge fund og felter, hvis de relevante krav og vilkår i lovgivningen og tilladelserne er opfyldt. Energistyrelsen har den faglige og tekniske kompetence til at vurdere de spørgsmål.

Det er derfor ikke en politisk beslutning.

I den forbindelse vil jeg være helt tydelig omkring, at det ligger regeringen på sinde, at branchen skal kunne stole på de rammevilkår, der politisk bliver vedtaget. Det gælder investeringer uanset, om det er olie og gas eller grøn energi. Det er ansvarligt og ordentligt.

Jeg vil gerne opsummere:

Der er ikke modstrid mellem reglerne i klimaloven og reglerne i undergrundsloven: Klimaloven har ikke forrang fremfor undergrundsloven, og undergrundsloven har ikke forrang fremfor klimaloven.

Begge love befinder sig på samme retlige trinfølge og er vedtaget af Folketinget i overensstemmelse med den procedure, som er fastsat i Grundloven.

Olie- og gasudvinding i Nordsøen ændrer *ikke* på regeringens ambitiøse klimamål. Hverken nationalt, europæisk eller globalt.

Jeg anerkender ikke præmissen om, at der skulle være modstrid mellem klimaloven og den olie- og gasudvinding, der foregår i Nordsøen.

På samme måde er Hejre-feltet ikke i strid med Parisaftalen.

Energistyrelsen sagsbehandler efter gældende regler i undergrundsloven, som er vedtaget bredt i Folketinget.

Tak for ordet.